

Skole.	Trinn.	Elevnummer.	Kjønn.		Det første språket du lærte.	
	7.trinn	A633	Jente	Gutt	Norsk	Annet

Skatten

Hei, jeg heter Oliver, og jeg er 13 år. Jeg bor i en leilighet sammen med moren min, faren min og lillesøsteren min. Bestekompisen min heter Ludvig. Vi har vært venner siden førsteklasse og gjør nesten alt sammen, men nå tilbake til saken. For noen dager siden fortalte bestefaren min noe om en skatt som han fant da han var på min alder. Han ga meg et skattekart og sa at jeg skulle prøve å finne den sammen med Ludvig og naboenta Olivia. Ingen liker henne og hun har aldri noen å være med. Jeg synes bare at hun er litt annerledes, men jeg har ikke lyst til å ta med henne for å finne denne skatten bare for at hun ikke har noen andre å være med.

Jeg sa det til bestevennen min Ludvig, men han ville bare være med hvis jeg droppet Olivia. Men jeg lovte bestefar at jeg skulle ta med henne ellers så ville han ikke ha gitt meg kartet. I dag skal jeg, Ludvig og Olivia prøve å finne skatten, men Ludvig vet ikke at Olivia skal bli med og hun vet ikke at vi ikke vil at hun skal være med.

``Så skal vi dra, eller?`` spurte Ludvig. Jeg så ut av vinduet og jeg ser at Olivia smiler. Hun smiler nesten aldri. Sist jeg så henne smile var i sjette klasse. Vi var i klasserommet, og hun hadde nettopp hatt fremføringen sin. Hun hadde fått masse skryt av læreren og alle i klassen. Olivia er alltid den jenta i klassen som ikke har noen å være med og som alltid står alene i friminuttene. Hun må ha blitt veldig glad da jeg spurte om hun ville være med meg og Ludvig i dag. Jeg vet ikke hvordan jeg skal si dette til henne. Jeg vil jo ikke sære noen. Hva kommer Ludvig til å si?

Jeg bestemte meg for å ikke si det til Ludvig og bare gå uten henne. ``Ja, vi drar nå``, svarte jeg. Vi tok med oss sekkene, spaden og det viktigste av alt kartet. Kartet viste at skatten skulle være i skogen bak skolen. Da vi sto utenfor skolen, hører Ludvig noe bak oss. Han snur seg og der bak noen små busker står Olivia. Hun hadde fulgt etter oss. ``Hva gjør hun her?`` ropte Ludvig.

Jeg viste ikke helt hva jeg skulle svare, så jeg bare sto der helt stum. Hva skulle jeg si? Uansett hva jeg sier så sårer jeg en av dem. Hvis jeg sier at jeg egentlig ikke ville ha med Olivia blir hun lei seg og hvis Ludvig får vite at jeg løy for han da blir han også lei seg. ``Hvorfor kom du ikke og hentet meg? Jeg ventet kjempe-lenge på at dere skulle komme og hente meg. Jeg trodde bare at du må ha glemt det, så jeg spurte bestefaren din hvor dere var. Han sa at dere mest sannsynlig er oppe ved skolen, så jeg løp etter dere opp til skolen``, sa Olivia imens hun så ned i det halvgrønne gresset.

``Du sa aldri at hun skulle komme``, ropte Ludvig. jeg viste at en eller annen gang så må jeg forklare hva som har skjedd, så jeg bestemte meg for å gjøre det nå. Jeg forklarte alt sammen

og vi ble enige om at vi skulle gå videre alle sammen for å finne skatten. Olivia hadde nå ansvaret for kartet. Hun så litt på kartet og så begynte hun å smile. ``Jeg vet hvor skatten er!``^{den} ropte hun. ``Jeg pleide alltid å leke der når jeg var liten. Det er et tre med noen busker og en liten trehytte på toppen. Bare følg etter meg``, ropte hun med det største smilet jeg noen gang har sett. Ludvig og jeg løp etter henne helt til vi var framme. Ludvig og jeg begynte å grave med en gang.

Jeg traff noe hardt. Jeg så ned på spaden, og der var den, skattkisten. Den var ikke like stor som jeg hadde forestilt meg, men det spiller ingen rolle. Det viktigste er det som er inni. Etter at jeg hadde stått og bare stirret på kista en stund kom Olivia og tok opp den gamle brunfargede kisten. ``Skal vi åpne den?`` spurte hun. ``Ja!``² svarte Ludvig og jeg samtidig. Vi prøvde og prøvde i nesten en halvtime, men til ingen nytte. Vi trengte en nøkkel.

Vi begynte å lete etter en nøkkel helt til jeg så noe sølvfarget som skinte i bunnen av gropa der skattkisten hadde vært. Jeg reiste meg opp og begynte å grave med det samme helt til jeg fikk opp nøkkelen. Olivia åpnet forsiktig kisten. Dette var ikke den skatten som vi hadde forestilt oss. Kisten var full med gamle leker, bøker og bilder. Vi snudde kista opp ned for å se om det var noe i den som var verdifullt eller som vi kunne bruke.

``Hei, det er jo et bilde av bestefaren din og bestemoren din her``, sa Ludvig. Jeg så på bildet og han hadde rett det var bestefaren min og bestemoren min. De satt på en liten hvit benk i en park. Bak dem så jeg et stort tre som lignet litt på det som vi fant skattkisten ved. Jeg så opp på treet, og det var det samme som på bildet. Ludvig rottet litt mer i kista, og det var noe som vi hadde glemt. Det var et lite stykke papir som hadde blitt brettet sammen. Ludvig brettet opp papiret og så på det en stund før han ga det til Olivia og Olivia ga det videre til meg. På papiret sto det: Dette er våre minner og ting som betyr mye for oss. Det er våre skatter. Vis oss dine.

Vi løp^{te} hjem og fylte kista med våre skatter. To dager senere gravde jeg den ned på samme sted og gjemte kartet. Jeg lurte på hvem som finner skatten neste gang?